

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem v právní věci

žalobkyně: **P. K.**
bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/24825-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/24825-421/1, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 17. 12. 2018, č. j. BMA-15119/2018-G4, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Brně (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018, č. j. BMA-15119/2018-G4, vyřadil žalobkyni z evidence uchazečů o zaměstnání dle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť se žalobkyně nedostavila ve stanoveném termínu dne 26. 11. 2018 na pobočku úřadu práce. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Uvádí, že na pobočku úřadu práce se dostavila o tři dny později dne 29. 11. 2018, neboť si chybně poznamenala datum schůzky. Úmyslem žalobkyně nebylo mařit součinnost s úřadem práce, navíc již od 1. 1. 2019 měla sjednanou požadovanou práci zubní instrumentárky, kterou jí úřad práce nezajistil ani nenabídl. Žalobkyně akcentuje, že se nechtěla vyhýbat schůzce a uvádí, že se v dané době také stěhovala a trpěla psychickými problémy.
3. Dle žalobkyně Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné situaci potvrdil, že před vyřazením uchazeče z evidence je nutné hodnotit také motiv uchazeče, tj. zda se nedostavil z prosté lhostejnosti či omluvitelného omylu (rozsudek ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 42/2017 – 26, *pozn. krajského soudu: žalobkyně má zřejmě na mysli rozsudek sp. zn. 6 Ads 242/2017*). Stěžovatel se v tomto případě stejně jako žalobkyně dostavil na úřad práce v chybně poznamenaný termín, čímž osvědčil vůli plnit své povinnosti. V doplnění žaloby žalobkyně odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017 – 28, podle něhož vyřazení z evidence má odpovídat míře porušení povinností uchazeče, přičemž je třeba hodnotit dosavadní chování uchazeče a další okolnosti. Nedostatek intenzity porušení povinností Nejvyšší správní soud chápe jako jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně je přesvědčena, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu, že zmeškala o 3 dny schůzku v důsledku chybně poznamenaného data schůzky, je nepřiměřeně tvrdým postihem. Navrhuje proto napadené rozhodnutí i rozhodnutí úřadu práce zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný uvádí, že nebyly prokázány vážné důvody, které by bránily žalobkyni dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu dne 26. 11. 2018. O následcích nedostavení se byla žalobkyně řádně poučena. Je odpovědností uchazeče, aby si stanovený termín zapamatoval nebo řádně poznamenal. Je bez významu, že úmyslem žalobkyně nebylo se stanovenému jednání vyhnout, neboť není na místě hodnotit, zda k maření součinnosti došlo úmyslně, omylem či nedopatřením. Ve stanoveném termínu dne 26. 11. 2018 se žalobkyně na úřad práce nedostavila, což nelze zhojit tím, že se dostavila dne 29. 11. 2018. Toho dne nadto nebyla přítomna pracovnice, s níž měla žalobkyně jednat, účel stanoveného termínu proto nebyl naplněn. Účelem vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání není jejich materiální zajištění, nýbrž nalezení vhodného zaměstnání v co nejkratším čase. Jestliže žalobkyně požádala o zprostředkování zaměstnání úřad práce, bylo na ní, aby dodržela povinnosti uchazeče o zaměstnání. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Žaloba je důvodná.
7. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31). Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)]. Podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti jsou vážnými důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.
8. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího právního soudu, k vyškrtnutí z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo docházet pouze zřídka, a to tehdy, jsou-li zákonné podmínky k tomuto postupu splněny nade vší pochybnost (rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013 – 82). V rámci posuzování existence vážných důvodů ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti je nutno přihlídnout k tomu, zda bylo nesplnění povinnosti například důsledkem lhostejnosti či naopak omluvitelného omylu. Také s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence o zaměstnání, musí úřad práce hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu „vážný důvod“ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ (rozsudek ze dne ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 – 30).
9. Při hodnocení toho, zda došlo k maření součinnosti s úřadem práce již jen samotným nedostavením se na příslušnou pobočku úřadu práce ve smyslu § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti, je proto třeba velmi dbát o to, aby byla při posuzování věci zachována proporcionalita mezi mírou porušení povinnosti a tvrdostí sankce, která za toto porušení následuje, a aby byly vždy citlivě zváženy všechny okolnosti daného případu (odkazovaný rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017 – 28). Soud přitom vycházel z obecnějších úvah vyslovených v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 Ads 109/2013 – 28, podle něhož platí, že „správní orgány by měly vždy citlivě posoudit situace, ke kterým v lidském životě běžně dochází a které znemožňují uchazečům o zaměstnání dostavit se včas na jednání k úřadu práce, přičemž mají zohlednit to, jestli se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností uchazeče o zaměstnání a zda se uchazeč aktivně snaží vzniklou situaci adekvátními prostředky řešit. Absolutní trvání správních orgánů na tom, že uchazeči musí být přítomni v daném termínu na úřadu práce, bez ohledu na okolnosti daného případu s argumentem, že řada věcí je „rozumně předvídatelná“, je zjevně přehnané a neadekvátní. Tím, že správní orgány přihlídnou k okolnostem a způsobu jednání uchazeče o zaměstnání, nezmírní dopady zákona o zaměstnanosti, jak nesprávně stěžovatel dovozuje, ale citlivě napomůže posoudit případ ve všech jeho souvislostech a rozhodnout spravedlivě tak, že vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání pouze ty, kteří maří součinnost s úřadem práce bez vážných důvodů a kteří tak neplní své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti“.
10. V žalobkyní odkazovaném rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 242/2017 – 26, Nejvyšší správní soud uvedl, že je zcela adekvátní přihlídnout ke konkrétním okolnostem, pro které

se uchazeč na úřad práce nedostavil, tj. zda se v případě omylu na úřad práce dostavil v dobu, kdy se domníval, že se schůzka koná, a zda jeho jednáním nedošlo ke zmaření účelu vedení v evidenci – zprostředkování konkrétního zaměstnání.

11. Dle krajského soudu jsou výše uvedené závěry plně použitelné i v nynější věci. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla evidována v evidenci uchazečů o zaměstnání od 1. 8. 2018 a povinnosti uchazeče od té doby plnila - k jednání dne 9. 8. 2018, dne 23. 8. 2018 i dne 10. 10. 2018 se dostavila. Nad rámec svých povinností se žalobkyně snažila svou situaci aktivně řešit a sama si mimo součinnost úřadu práce již od 1. 1. 2019 našla zaměstnání. Žalobkyně zaměnila časově i číselně blízká data (26. 11. a 29. 11.) a v den, kdy se domnívala, že se schůzka koná, se na úřad práce skutečně dostavila, a tedy osvědčila vůli své povinnosti řádně plnit. Nic nenasvědčuje tomu, že by dne 26. 11. 2018 byla pro žalobkyni připravena jedinečná nabídka zaměstnání, jejímž zmeškáním by účel vedení v evidenci skutečně zmařila.
12. Za této situace porušení povinností žalobkyně nedosáhlo intenzity maření součinnosti s úřadem práce. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo proto za daných skutkových okolností nepřiměřené povaze porušení povinností žalobkyně. Nedostatek intenzity porušení povinností krajský soud ve shodě se shora citovanou judikaturou považuje za jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Jelikož žalovaný tuto právní otázku posoudil nesprávně, je napadené rozhodnutí nezákonné.

V. Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., přičemž zároveň dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí úřadu práce a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaného váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žádné ovšem neuplatnila. Proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.